
Mátyus Melinda

INKÁBB FENTRŐL, INKÁBB LENT

1. ÁLTALÁNOS, VALÓSÁGOS BEVEZETÉS A VALÓSÁGBA

Hetven perce topogok itt, és még mindig semmi.

Kellene legalább három kerek üzenet, Isten először ezt mondja a testvéreknek, utána azt mondja, és végül egy harmadikat, előtteutána éneklünk, hirdetések és legvégül a szokásos ének. Vagy egyetlenegy, valami erős kijelentés, és később szerteágaztatom.

Amikor feljöttem, épphogy világosodott, és még fél óráig csak ez a szürkeség, nagyon megnyomott. Mindig felszívódik, a lábujjaim közé, hiába vérvörös a körmöm, és fel, vádli, térd, comb, onnan tovább, egészen a kézfejig, még az erekbe is, a tekintetem bizonytalan lesz, és bárgyú, az ingem, harisnyám megszürkül, fehérből és feketéből egyforma szürke lesz. A szoknyám félóra alatt elvásik, minden vasárnapra újat vásárolok. Kinyitom a számat, onnan is a sok szürke, csak omlik torkomból, bele a levegőbe, és tovább, a padokra, karzatra, gerendás mennyezetre. A két üres helyre.

Az egyik az első sorban, balszélen, a Karoláé volt, a másik hátul, anyám mellett.

Ezeket senki nem foglalja el, soha, a székpárnát is érintetlenül hagyják, azóta is.

Pedig nincs is mindenhol párna. Ahogy felérek a szószékre, már látom, hogy üres. Nem lepődöm meg, előtte felhívnanak. Ha egyszer csak mégis.

A két padsor között haladok, előre, még előrébb, és a szemem sarkából látom már, hogy most sem, felérek, bemondom az első éneket, és bámulom a két piros székpárnát. Közben olvasok, énekelek, elég sokat beszélek. És visszalélegzem saját magamat, bekibekibekibe, ez a legnagyobb baj. Mert szédülést és ismétlést okoz.

Ahogy bejössz a címerpajzsos ajtón, szemben a szószék, ha balra nézel, szószék, ha jobbra, akkor is, lefelmindenhová, akárhová nézel, a szemed közepében marad. Hiába a két zászló a falon, ez a piros-fehér-zöld és a nő-

szövetségi. És az alsó szempilládban hiába benne a tizennyolc pad, két oszlopban, úgy, hogy kilenc és kilenc.

Jobbrabalra fentlent ugyanaz, szószék.

A szószéken nem szabad szünetet tartani, elhallgatni soha, ez a kulcs, nemszabadnemszabadnem, jól begyakoroltam, folyamatosan beszélni kell, nem gyorsan, nem lassan. Szünet nélkül, egy vessző is szétszed, egy kettőspont szétfolytat, és be, egyenesen be, mindenki lába alá.

2. SZERETTEIM, ANYÁM

Ez itt más világ, más szabályokkal. De anyám ide is belepiszkál, mint ha az ő dolga volna. A körmöt csak natúrra, drapp, testszín, áttetsző, ilyesmi jöhet szóba. Ha szoknya, vádliközépig, ha nadrág, bővecske, sminket soha, egy szép arcnak nem kell smink, egy csúnyának hiába, a cipősarok öt centi, a parfüm valami friss, parfümöcske. Persze, rajtam semmi szín, csak a lábujjamon ez a bordó, és amúgy is csukott cipőben járok. Este végre kilépek a cipőből, a harisnyát levetem, és a tükör előtt álldogálok. A két lábamon húsz bordó köröm. Szeretem a színeket.

Óvodás koromban anyám piros masnikat bogozott rám, rózsaszínű sapkát, később csak zöldet és kéket, amikor tizennégy voltam, már semmi szépet nem kaptam. Legyek, mint mások.

De fent mégiscsak a szavak a legfontosabbak, mondom neki.

Nem ért egyet, ha az ember ezt választotta, húzza meg magát.

Mintha tudná, milyen fent.

Mi a fenéért költözött utánam?

Telefonon hallgatom, és jól eltartom a fülemtől, legalább tíz centire.

Jövő héten Rebivel jövök, mondja.

Szombaton ritkán alszom, hajnalban valami keveset, jó, ha két órát.

Csúnyákat gondolok anyámról, azért. Péntek estétől egyfolytában, amíg el nem megy, még utána is. És ez a sok rossz beesik a szívembe, és belülről vissza, és haladna kifelé. De megakad. A gonoszagtól nehéz szabadulni, izom, bőr szétrohad, a torok begennyesedik.

Lázálmaim vannak, éjszaka kilyukad anyám méhe, mert kifúrom magam, a kelleténél is nagyobb pusztítással. És anyám meghal, elfogy a levegője, nem mozog, nem beszél, a bőre befeketedik. Én kibújok és elszaladok.

Reggelre vérmázás leszek.

A bejárati ajtó dupla, a külsőt kinyitom, és a küszöbön térdepelek. Már feketében. Fehér ing, csukott fekete cipő, ötcentis sarkocskával, uramuram-uramuramuram.

Tudnom kellene, hogy felmehetek-e. Hogy megbocsátasz, vagy nem. Valami jelt, valami kicsi jelt, bukjak fel a templomajtóban, essek orra, botoljak meg a szószék lépcsőjén, mielőtt szóhoz jutnék.

Anyám minden szombaton meglátogat, két éve. Két kilométerre költözött. Reggel tíztől tizenkettőig üldögél, szemben a szószékkal, az utolsó sorban. Mindig az orgona alatt. Tizenkettőkor átmegy a parókiára, és főz, én maradok nyugodtan, én készüljek, tanuljam meg kívülről, caklipakli.

Jobb volna, ha a Szentlélek adná a számba. Csak úgy vette észre, hogy nem adja.

Ebédig nem is megyek át, mert anyám ott van, a konyhában, darabolja a csirkét, krumplit hámoz, és hallelujás énekeket énekel.

Én a szószéken álldogálok. Háromkor ebédelünk, előtte imádkozunk. Nézzük egymást, zöld teát iszom, ő gyógynövényeset. Én kávéznék, de anyám rögtön mondaná, hogy már négy óra, ilyenkor már nem, nem egészséges, a végén még nem alszom, remegésem lesz, és a szószéken minden odalesz.

Mindjárt vasárnap.

És mosogatózás közben még csak annyit, hogy beszéljek hangosabban, múlt vasárnap sem hallatszott semmi, semmi az égvilágon, a beszédtechnikámmal bajok vannak.

Melinda, szedd össze magad!

Jókislány voltál, finomédes, tudtadmiahelyesésminemaz, mitörténtveledfelnőttnövény, aziskolábanalegeslegjobbanszavaltál, aziskolábanatemp-lombanavárosban, hetiháromszorfürödtél, pedigakkormégsgenkimás, éltanulóvoltálszintízes, ésvalahogybátrabb, ésmostittszerencsétlenkedsz.

A kislánykoromat szereti anyám. Amikor idáig ér, tudom, hogy tíz perc van hátra. Utolsó tekintet, az előkészített ruhám vagy kiskosztüm, és a cipő. Mindent kicserél.

Ahogy elmegy, a telefont lehalkítom, kikapcsolom a kapucsengőt, és eszeveszettül próbálgatni kezdek. Három szetre van időm, hogy úgy rendezem. Erről senki nem tud, csak Karola. A ruhákat nem látta senki, más városban vásárolok, rögtön be a szekrény mélyére, a kulcs mindig a zsebemben. Ilyeneket nem hordhatok, a vásárlás pillanatában is világos. De nem tudok ellenállni.

Fekete, bokáig érő estélyi, ezüstös övvel, tiszta selyem, türkiz trapéznadrág, fekete melltartóval, vállig érő dizájn fülbevaló, egy volt osztálytársam ügyeskedte. Rövidrövid mini. Ilyesmik. Finom bugyik, mindig fekete, pici-finom csipkével. Az alsónemű nagyon fontos. És tükör előtt, végig.

És a Mezzo. A tévét is a tükörben látom, jobbra, a vállam felett, mert ez hatalmas tükör, az egész tévé belefér. Kortárs balettet nézek, régi mániám, nézem, ahogy a testek egymásba gabalyodnak és szétválnak. Sokszor megállítanám, a legjobb előadásokat egy napra húznám szét. Mert a mozgásban képeket látok, jó képeket, egyik képet a másik után, egy, tíz, száz, jobbnál jobb képek, vajon ők is, tünődöm, vajon a táncosok is látják, hogy képekké válnak. A koreográfus biztos. A testük félbemarad, még a levegőben, gyönyörű női-férfi testek, a férfiak félbemaradnak, a nők szállnak, tovább, fel, fel, testszínű harisnyában. És fordítva, nők fagynak a pillanatba, és férfiak rugaszkodnak messze. Mindig két félkép, az egyik félkép áll, a másik félkép szálldogál, és én várom a végső pillanatot, amikor mind a két félkép, amikor minden férfi és női test égbe röpíti egymást.

Tűsarkúban álldogálok. Mozdulatlanul, végig, az egész előadást végigállok, pedig mozogni szeretnék, mint a kifutókon. Tizenegykor mindent elpakolok, ilyenkor húzok tiszta ágyneműt. Anyám rég elment.

Az ágyam három négyzetméter. Akkor számoltam ki, amikor a szószéket javították. Mert az csak nullaegésznyolc, illik hozzám, én egyhatvan, a szószék nullaegésznyolc négyzetméter, tipp-topp terecske, csakazenyém.

Mi az enyém még úgy, hogy senkisenki másé, ezt keresgéltem magamban, hát nem sok.

A titkos ruhásláda. És az ágy. De a szószékre csak az ágy hasonlít, az ágyat sem kell eldugni, erre gondolok. A templomban a szószék az enyém, a parókián az ágy. A berendezést is hasonlóra vettem. Az ágyban a jobb párnán a Biblia, alatta a jegyzeteim. A bal párnán az énekeskönyv, mindig legyen kéznél, mert sokszor átgondolom, mit énekeljünk. Nem ritkán utolsó percben változtatok. Én középen alszom.

A szószékre ezeket viszem át, minden reggel.

Minden a bibliatartóra kerül, ez a kedvencem, csak nekem készítették, öt éve.

Mert látják, hogy lelkiismeretes vagyok, hogy napokig készülök, csütörtök reggeltől vasárnap délig itt topogok, napi négy órát.

A Bibliámat, az énekeskönyvet és a liturgiásat teszem-veszem. És a jegyzeteimet, négy A4-es lapot írok tele, apró betűkkel.

Jobbra a Bibliám, balra az énekeskönyvem, és középen én. Mint az ágyban. Csak itt liturgiás is van. Ezt soha nem mozdítom. A Bibliát és az énekeskönyvet minden nap, ezek éjszaka az ágyban, nappal a szószéken állnak.

Vasárnaponként jobb lábbal lépek fel, és jobbal is érek célba. Felfele minden lépcsőfokkal közeledem és távolodom. Néha megmértem a súlyomat, előtte és utána, nagyjából egy kilóval leszek kevesebb, következő vasárnapig visszahízom. Berendezkedtem, jobbra egy sámli, víznek, csak én láthatom, minden vasárnap friss vizet viszek fel, és az utolsó cseppig elfogy.

Mindig sokat adtam a szószék tisztaságára, délutánonként letöröltem a port, a poharamat, és semmi mást nem hagytam fent, a mocskos zsebkenőket is összeszedtem. A macskámat sem hagytam, hiába nyávogott. Más könyveket soha nem hoztam fel. És most itt áll T. S. Eliot és Jonathan Safran Foer *Minden világozása*, szanaszét, a földön, folyton beléjük botlom, néha rálépek valamelyikre. Mert most egész más problémáim vannak, nagyon nagyok.

A rémület nem látszik messziről?, kérdezem anyámat, hát kitől kérdezném.

Az ing, a kifogástalan gomb és a kócos haj, ezek látszanak, mondja, de aki felkészül, az nem rémül meg, és aki hisz, az nem fél, és akik az Urban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem landolnak meg, járnak, és nem fáradnak el. Elfordulok tőle, messzebb lépek, még messzebb.

Nehéz az én lelkem. Mert hiábavaló minden munkám, rendszeresség, kitartás, tehetség, a jegyzeteim eltűnnek. Prédikáció előtt. Az éneklés alatt még tartom a lapokat, szorítom, jobb kézben, két ujjal, és magamban mondommondom, most jobban figyelek, mostmégjobban, egy pillanatra sem engedem el. Az éneket befejezzük, az énekeskönyvet leteszem, bal oldalra, és kinyúlok a Biblia után, jobbra. A Bibliát bal kézbe veszem, tartom-tartom, a jegyzetek után tapogatok, csak úgy szem nélkül, jobb kézzel. Oda tettem. Elvinném, és középre tenném. De soha nincsenek jegyzetek.

Ha megmaradnának a jegyzeteim, ha lenézhetnék, az első szóra, a fejem közepébe mondatok ömlenének, egyszerre egy egész bekezdés. Rögön az első oldal közepére ugorhatnék, pillanat alatt mondatbokrok szállnának rám.

Mégis, mire emlékszem utoljára, pörgetempörgetem, sokszor.

Hogy lebénul a lábam.

Nem utána, utána persze, de előtte, pörgetem tovább.

Háromszor jártam meg, botrányok egymás hegyén-hátán, a parókiám is hajszálon billegett. Beengedtem a számba, és mindent akart. Tetőtől talpig kifényesített, dadogást hozott rám, levegő után kapkodtam, de csak szárnyak érkeztek. A csirkeszárnynál nagyobbak, a galambszárnynál, persze.

Az első padban ülők a padhoz ragadtak, az arcukat takarták, a fülüket bedugták, és kifelé menet minden negyedik ember szóvá tette, túl magas hangon beszélek, túlfényes üveghangon. Lebegő szótagokat vakkantok. Lebegnek, összekapcsolódni nem akarnak, elhelyezkedni sem, és indulni, azt egyáltalán.

A fejek fölött éktelenkednek, külön darabokban, sokáigsokáig, huuuss, hajszalakat vonnak magukhoz, a legidősebb néni parókája odalett. Topogtam, picitbalrapicitjobbra, az ingemszaknyámharisnyám csurom víz lett, a szószékkorona nem oltalmazott, abból is valami sárgás íz csöpögött. Lehet, hogy a húsemből, lehet, hogy belülről kifelé a bűnöm indul el, kicsapódik a bőrömről, a legtöbb a fekete melltartómba. Félhavi fizetésembe került, most használhatatlan.

Ez a szó, ami rám tör, elpártol a békességes élettől, rám ront, rángatja a nyelvizmokot, a havivérzésem is kimarad. Nem biztos, hogy jól neveztem el, én a hangzásra figyeltem, az ó-ra és a rövidségre, szó. Szószószó. Gyorsan indul, és gyorsan érkezik.

Én állok és emelkedek, a fejem beleütődik a szószékkoronába.

Eltörhet egy lámpatest, mit tudom én, valami díszítés.

És nem ez a legfőbb baj, ezek mind apróságok.

A magasság, az a fontos, a padlótól és plafontól mért távolság, ha megváltoznak ezek a számok, a magasság és mélység számai, akkor földindulás jöhet, tömeges repülés, valami beláthatatlan.

Jó nevű mérnökök tervezték, a főgondnok minden gyűlésen soroljassorolja a magasságotanyagotformát.

A magasságot, az anyagot, a formát.

A szószék annyira magas, amennyire kell.

Soha ne szálljak fennebb.

Ki akar?

Az Úr büntet engem. Anyám miatt, erre jutottam.

A nőszövetségi gyűlésen mindig mindenki érdeklődik, hogy van anyám, milyen életrevaló, milyen lendületes, önfeláldozó. Pedig mennyi baja volt, betegségek, özvegyesség, két leánygyermek, és ő csak ment tovább az egye-

nes úton. Szerencsés vagyok. Ilyen segítőkész, ilyen hívő keresztény aszszony, ilyen vendégszerető, ápolt, kedves, közlékeny.

Anyám jól van, mondom.

És milyen rendes tőle, hogy közel költözött.

Rendes tőle, mondom.

Amikor nálam volt a nőszövetségi gyűlés, anyám lekváros fánkot készített, tizenkettőnkből kilencnek már gyereke volt, mindenki gyerekestől jött, huszonhét gyerek. Anyám vigyázott rájuk. A gyerekek ordítottak, amikor ültek be az autóba.

Sokat gondolkoztam, mi lehet a baj, végigkotorásztam a harmincöt éve-met, és négy dologra bukkantam, mind a négy az utolsó féléből. Mind-egyik anyámmal. Lehet, hogy egy is elég volna, belátom. Mert olyan nincs, hogy az ember csak úgy felrepüljön, a szószékből. És a szó is tüskévé váljon. Én vagyok az oka.

első veszekedés

Egy Ámosz-sorozatban voltam, a legelső prédikáció előtt.

Rebi még nem lakott nálam.

Anyám jött, szombaton tízkor, bejött a templomba, de nem ült le, mint máskor.

Álldogált az ajtóban.

Nem köszöntem, nem szakítom meg az olvasást, gondoltam. Itt tartottam:

Jaj azoknak_
akik az Úr napját kívánják_
Minek nektek az Úr napja_
Sötét lesz az, nem világos_
Olyan lesz, mint mikor valaki_
oroszlán elől fut, és medve támad rá_
bejut a házba_
kezével a falnak támaszkodik_
és megmarja a kígyó_
Bizony, sötét lesz az Úr napja_
nem világos_
vaksötét lesz, fénysugár nélkül_

Tessék, mondta anyám, még az ajtóból, ez milyen Ige, ebből holnap semmi értelmeset, az biztos, semmi szépet, felemelőt, válasszak egy rendeset, valami rendes textust.

Ámosz, mondtam, próféta és költő, és a kettő ugyanaz, és elolvastam az elejét újra, mert nem hallotta. Hogy álljon össze a kép.

„Ezért így szól az Úr_
a Seregek Istene, az én Uram_
Minden téren sírni fognak_
minden utcán jajgatnak_
A mezei munkást gyászolni hívják_
és a halottsiratókat jajveszékelnéi_
Minden szőlőben sírni fognak_
ha átvonulok közöttetek_
– mondja az Úr.”_

És most következik, amit hallottál.

Vártam. Anyám izgatott lett, elindult a szószerék felé. Felém. És beszélt, végig, nemnem, inkább megmutatja, mire gondol, inkább kikeresi, ő maga kikeresi a Bibliámból, és indult fel.

Hozzám.

Majd később, a parókián, mondtam.

Nemnem, már késő lesz, mondta, már nem lesz időm készülni.

Akkor lejövök, mondtam, és leviszem a Bibliámat is, ide nem jöhetsz fel.

Állt, a lépcső alján, a karzatot markolta, és sokáig nem történt semmi.

Ismételjem meg, mondta, tíz perc után, és megismételtem, ide nem jöhetsz fel.

Maradj lent.

De Karola felment, mondta.

Leültem, a felső lépcsőfokra, és néztem anyámat, kék volt, tetőtől talpig. Az ólomüveges ablakszemek mindenkit megszépítenek.

Karolával egymás mellett álldogáltatok, és fogtátok egymás kezét, mondta.

Az egyik mondatot te olvastad, a másikat Karola, és így végig, egész Máté evangéliumán.

Fogtad Karola kezét, de ő a tiedet nem fogta.

Maradj lent!

Menj haza!

Éjszaka az ágyban feküdtem, középen, a fejemhez csúsztattam a Bibliát és az énekeskönyvet, a szemem a plafonról nézett, mintha a fejemből nőttek volna ki, ez a két fekete könyv. Olyan voltam, mint egy öreg kétfejű sárkány. Egész éjszaka így hanyatt, imádkozni akartam.

második veszekedés

Ilyesmi volt az is. Ámosz-sorozatban voltam, a másodikban. Rebi még nem lakott nálam. Anyám jött, szombaton tízkor, bejött a templomba, de nem ült le, az orgona alá. Az ajtót becsukta maga mögött, és álldogált.

Nem szólok bele az Igébe. Látom, érzékeny vagy.

Az vagyok.

Eloolvassam a textust, mondta. Elolvashatom, mondtam.

Betűnként szakadt ki a torkomból, nem tudom, mit értett az egészből.

És amikor a föld összes növényét_

meg akarták enni, ezt mondtam_

Ó, Uram! Bocsáss meg_

Mi lesz így Jákóbbal_

hiszen oly kicsiny?”_

És utána hallgattam.

Előrelépett, kétméternyit, ne gyere tovább, kiáltottam. Anyám tetőtől talpig piros volt, megint egy ólomüveges ablakszem, piros. Leült a hetedik pad szélére, látta a keresztelőt, mondta.

Előbb Rebi, és most én, hát mit vétett, ő, benne mindig csak a szeretet, csak a szolgálat.

Látott engem, az elejétől a végéig látott. Mert éppen a karzatban volt, az orgonasípokat törölgette, mi bejöttünk, és nem mozdult, mert hallotta, hogy nem vagyok egyedül, hogy Karolával.

Látta az egész színházat, a templomban ezt a szégyent.

Hogy egyszerre olvassuk az Igét, mi ketten, *Máté evangéliumából*, Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, mondtam én, és az Úrasztalánál csöppintettem egyet, rá, Karola fejére, csöpp, a Fiúnak, mondtam tovább, és felszaladtam a szószerkekre, és a másodikat onnan csöppintettem, Karola lent, és én fentről pont Karola feje búbjára, bezzeg pontos voltam, csöpp, és a Szentléleknek nevében, csöpp, ekkor Karola is fent volt már, és megöleltük egymást. És zokogtunk, mint két boldogtalan.

Felnéztem, mondani akartam valamit, de anyám nem volt már a templomban.

Az éjszaka, mint az első. Nem imádkoztam. Reggel ágyneműt cseréltem.

harmadik veszekedés

Két szombaton nem jött be, a parókián rendezkedett. A harmadik szombaton mégis. Hogy látták Karolát, hajnalban egy férfival. Pedig nem házasok.

Mióta is nem jön Karola templomba?, kérdezte anyám, én nem választam.

Körülbelül három hónapja, úgy vette észre, de erre sem mondtam semmit. Ezentúl ülhetne Rebi a Karola helyén, mondta.

Megint Ámosz?, kérdezte, igen, az utolsó előtti, bólintottam, felolvashatnám, és többet nem jön ide be, ezentúl csak vasárnap.

Most nem tudok olvasni, mondtam.

A szószék abroncs.

Az éjszakára nem emlékszem, az ágyban lehettem. Cseppfolyós, bűdös lé voltam, ennyit tudok, a hatodik nap izzadsága voltam. Karola.

negyedik

Nem veszekedtünk, most, hogy visszaolvasom a harmadikat, látom, akkor sem. Inkább villámlás volt, de nem javítom ki. Anyám a saját helyére ült, ott üldögélt, végül bejelentette, hogy ezentúl nem jön, a parókiára sem. Nem segít többet rajtam, elboldogulok.

Igen, boldogulok.

Rebi hozzám költözhet?

Igen, mondtam.

Mert ő már elfáradt, hát egyáltalán nem látszik, gondoltam, de nem akartam veszekedni, Rebi is itt van, mondta, együtt jöttek. A parókián vár, a konyhában, jó, mondtam, a gyógyszerei a táskában. A férfiktól tarttam távol, ezek állatok. Jó, mondtam. Ezek kihasználják. Mert Rebi szép.

Igen, és többet nem is beszéltem anyámmal.

Éjszaka nem volt baj Rebivel, az irodába költöztettem, és azt hiszem, jól aludt.

Imádkoztunk, utána elolvastam neki a vasárnapi textust.

Ezt kérdezte tőlem az Úr_

Mit látsz, Ámosz_

Így feleltem: függőönt_

Akkor ezt mondta az Úr_

Függőóonnal vizsgálom meg_
népemet, Izráelt_
többé nem bocsátok meg neki_
Rebi megcsípte az arcomat, mindent ért, mondta.

3. SZERETTEIM, REBI

A szószerket kívülről renoválták, belül repedezik, beszéd közben egész vakolatdarabok hullnak rám, egyszer a bőröm is felrepedt. Egyre rosszabb bőrben vagyok, a szószerkre fogom, de még Rebi is látja, hogy egy cipőben járunk. Krisztus vére vajon?, kérdezik ilyenkor, kivonuláskor, a két padsor között már kétszer végigcsöpögtem, egyáltalán nem fáj, honnan ennyi vér, néztem én is, a vér szagát sem bírom, Krisztus vére?, kérdezte mindenki, nemnem, csak az enyém, mondtam. És nem fáj?, kérdezték, az idős nénik együtt éreznek velem, nem fáj?, kérdezték egyenként is, nem fáj, mondtam mindenkinek. Az udvaron a csap alá tartottam a lábamat, a vér vízzel keveredett, és lefolyt, a fűbe, kész, mondtam.

A szószerjavítás nem jön szóba mostanában.

Sokat várnak tőlem, a legtöbbit ezen a mocsaras vidéken, hosszú, tökéletes mondatokat, kellemes énekhangot. Figyelnek, figyelnek, elindulok, a jobb lábam még az első lépcsőfokon, és már mindenki figyel. A nyolc ólomüveges ablakon keresztül is, minden ablak szánhuszonhárom formából áll, négyzetekből és háromszögekből. Huszonöt kék, harminc piros, a többi spenótzöld.

Minden tőlem telhetőt megteszek.

Tizenhetedikszoltár, hatodiktólkilencedikig terjedőversek, az Úr szeret, az Úr megőriz és csodát tesz.

Hangosan olvasok. *Őrizz engem, mint szemem fényét*, nyolcadik vers, itt tartok. *Rejts el*, ez következik. *Szárnyaid árnyékába*, én is oda, engem is szeress, engemisszeress.

Ige, üzenet és prédikáció, ez a sorrend.

Az Ige legyen olyan, mint a testszínű gyurma, akkor üzenet lesz belőle. A tenyérben melegedik, a tenyérből a szájba, és a szájból a szívbe, ez a fordulások sorrendje. A szívben is forgásban marad, a hangszálakba bújik, bele, minden hangba. És onnan vissza, szótagba, hangok közé préselődik, ott újból szorítást okoz. A szótagok, mint az emberek, ritkán illeszkednek.

Hallom magam, mintha a karzatban volnék, onnan hallok mindent. Ritkán hallok szépet. *Rejts el szárnyaid árnyékába*, a mondat végére jutok.

Fél nyolc van, és ilyenkor Rebi érkezik, hét hete lakik nálam, ismerem a szokásait, ilyenkor másik Igét választok, mert muszáj, mert Rebi belezavar. A reggelit hiányolja, nem kapott reggelit, héttől a pástétomos konzerve mellett álldogál. Mégis ki bontsa meg neki, ha nem én.

Végre bevilágít a nap, éppen, amikor bevonul Rebi, kék, piros és spenótzöld formákon át kék, piros és spenótzöld fény. És Rebi szőke hajszálai szétszóródnak a levegőben, színes hajszálak, elindulnak fölfelé, és a menyeyezetre tapadnak.

Nem néz fel soha senki, ez a szerencsém, a mi templomunkban mindenki a cipőjét nézi, az első perctől az ámenig, imádkozunk, énekelünk, és a cipőnket nézzük, a prédikáció alatt kiváltképp.

A padok alatti port vizsgálják. Minden gyűlésen szóvá teszik, pontosabb takarításra van szükség, legyünk igényesek. Legyek igényes, kérjek minőséget, szépen megfizetjük. Egyetértetek vagy nem?, kérdezik, mondjak már valamit. Én egyetértetek.

Rebi a húgom. Mióta nálam lakik, a fél teológiai könyvtáramat kiolvasta. A bal polccal kezdte, egy kétkötetes *Keresztény lexikonnal*. Minden sorban jobbról kezd a könyveket. Miért jobbról, ha ilyen rendesen csinálja?, kérdezem, miért nem balról? Ahogy kell. A héber Biblia miatt, azért. Mert ez volt előbb, hát nem én mondtam egy bibliaórán? És ott is jobbról balra.

Mostanában gyakran elvesztem a türelmemet, a templomban is. Rebi huszonöt éves, de legtöbbször mintha három. Szép, fiatal nő, csak nagyon hull a haja, anyám erre nem figyelmeztetett. Az asztalt megteríti és elpakolja, a vödörbe vizet enged, tisztítószeret loccsant bele, finom, világos rózsaszín DM-terméket. Felmossa vele az egész parókiát. Megtanítom, és egy hétig hibátlanul csinálja. Utána elfelejti, és előlről kezdjük a tanulást, ezt a felmosást. Megunja, másba kezdünk. Bokornyírás. Erre csak három napig emlékszik, a kert bal oldalán téglatesteket nyír, a jobb oldalon ellipsziseket. A negyedik nap a gyümölcsfáknak és virágoknak esik, csak a bokrokat szereti. Esténként ismételnék, én szeretem őt, ő szeret engem. Nővérek vagyunk. Ezt minden reggelre elfelejti. A könyveket nem, betűket, szavakat, számokat szippant be, örökre

Összenőtünk a parókián hét hete csak ő és én.

A vázlatom szétmegy, mielőtt beindulna, éppen, mikor alakulni kezd. Mint a kidobott műtermi rajzok. Első üzenet, az Úr meghallgathat, ha kiáltunk. Második üzenet, ha kiáltunk, az Úr csodát tehet velünk, és bizton-

ságba helyezhet. Harmadik üzenet, az Úr az ellenségektől is megvédhet, konok szívüket is tönkreveheti, belülről, istenigazából.

Gyenge, hamis, nagyon hamis, kiáltozik Rebi, hamishamis, mi a csuda hamis?, kérdezem, mindketten a szószéken vagyunk, én öt évig tanultam, és itt vagyok, ahol kell.

És te itt gyengeségekről és hamisságokról beszélsz nekem.

Mégis, mi ez az egész?

Hát nem szereti a kiáltást. Ezt a kifejezést sem, hogy kiáltás.

Én nem az ujjamból szívtam, ez a Tizenhetedikzsoltár.

Akkor ne pont ezt, olvassak valami mást, ne ilyen kiáltósat.

Mióta nálam lakik, figyel, azóta állandóan, és csak könnyűségeket hall, nincs igazi kiáltás.

Mert nincs Szó.

Rebi sokat olvas. A fejében a mondatok önálló életre kelnek, a házi-orvos diplomozás után mindig mondja, hogy vigyázzak. Mert a mondatai elcsúsznak, és egyszer csak ellenem robbannak, puff, mutatja a házi-orvos a templom előtt. Békesség Istentől, mondom, csak figyeljek, és feltartja a mutatóujját.

Ha nem jönne be Rebi a templomba, kialakulhatna a vázlat. De belekarcol. Kibonthatnám a három üzenetet, újakat nem illesztenék a három mellé. Mert négyet-ötöt senki nem viselhet el, egy prédikáció három üzenetből áll. Vagy egyetlenegy erősből, ami szerteágazhat.

Hozzád kiáltok, Órizz engem, mint szemed fényét, Rejts el szárnyaid árnyékába, oda, odaodaodaoda.

Rebi ki nem állhatja a nappali imádságot, az esti áhítatot pártolja, amikor a parókián, vacsora előtt, csak ketten.

Miért éppen engem rejtegetne?, kérdezi, csak röhögtetem az Urat, elfárad, és semmire nem marad ereje, a szárnyai is egyenként hullnak le.

Mivel röhögtetem?, kérdezem.

Hát a sületlen prédikációmmal.

Néha egész jó, mondom.

Soha nem az.

Rebi gyakran eltűnik, egy egész órára, ilyenkor szaladgálok a környéken, hol van Rebi, hol van Rebi, rohanok a szomszédba, a boltokba, az erdőig is elszaladok. Ősz van, így legtöbbször sárosan kerül haza, soha nem én találom rá. Ki tudja, hol ragad rá ez a sok mocskos beszéd. Ha nem szószéken volnék, most ismételném, szarság, szarság, szarság. Minden, amit

beszél. Nem tudja, mit beszél. Minden héten egyszer összeomlok, miatta is, nem elég az én bajom.

Az Igém odalesz, a szép Tizenhetedikzsoltár, mert haragba és lelkiismeretfurdalásba borulok.

Mindenprófétátésbölcset átlapozok.

az Úr (csak kicsit bele):

Jópofa, mondja.

De az elfáradós rész nem, abban nincs igaza Rebinek.

A röhögésesben igen.

Józsibácsi az utolsó sorban ül, nem láttam, mikor érkezett. Általában nyolckor jön, utána harangozás és imádkozás, minden vasárnap. Józsibácsi hunyorog, hát hallottuk, mit mondott, ehhez tartjuk magunkat.

De ki mit mondott, ki.

Az Úr, mondja Józsibácsi. Vagy a Szentlélek.

Megalvad bennem a vér, nem Józsibácsi miatt.

Félek, hogy a Szó indult el.

Józsibácsi, ki mondott valamit.

A Szó volt?, kérdezem, vajon a Szó is lehetett, esetlegvajon lehetett.

Józsibácsi mindent tud.

Az Úrszava volt. Az Úrszavát a Szentlélek repíti mindenhová, ringlis-pilezteti, le-fel, fel-le, átforgatja, egyszer, kétszer, háromszor. Háromszáhatvan fokban, vízszintesen, fejjel lefelé, és az egész földet körberinglispilezik ketten.

Az Úrszavából és Szentlélekből éles darabok szóródnak szét, zuhanak, esnek, villámlanak, szállnak.

Legtöbbször az ember fejére.

Azt hiszem, rosszul értelmezek valamit, mondom, valamit mindig rosszul értelmeztem.

Mindegy, hogy eddig mi volt, mondja, Józsibácsi mindent tud.

Mert huszonnégy éve meglátogatta az Úr.

A pillanat számít.

De az éppen elmúlt, mondom, éppen most, a nyomát és szelét is alig, a nagy-nagy sebesség is hiábavaló.

Drágadrága, mondja nekem, Józsibácsi mindig ilyen szépen beszél velem, a szavainak svungot ad, és a lelkembe világoszöld pezsgést. És felemel-

kedik, fel, a szószék magasságáig, hát nem meglepetés, Józsi bácsi istenembere.

Drágadrága, maga mindig olyan szépen csinálja.

A hangja, a feje, az ujja, mindene szép, még a körmében is tudás, a kiszedett szemöldökében is.

Csak olvassa hangosan, és mondja, ahogy Rebi a konyhában, az esti áhítaton.

Például ez a Tizenhetedikzoltár. Ez is tündököl, csak olvassa.

Én olvasnám is, de előbb a Szóról még, ha lehet. Az Úrszaváról.

Arról nincs mit. Most gyorsan az Igét, mert mindjárt tíz óra.

Vagy olvassak mást, akármit, ahogy mondta, minden tündököl.

Mi tündököl?, én, vagy amit olvasok, mindkettő, válaszolja.

Jánosevangéliuma, ez a bé verzióm.

Átugrom az Ószövetséget, kisénagypróféták, zoltárok példabeszédek-prédikátor. Mindenprófétátésbölcset átlapozok.

A házasságtörő nő, ez a bé, nem házasságtörő nő, replikázik Rebi, hanem parázna, parázna nő, így olvassam, Rebi a Károli-fordítást pártolja.

Ki igazodik el rajta, írott szövegben a régít szereti, beszédben az ocsmányt.

Én rég nem hozom a templomba a Károlit, nincs is itt a Károli, az újra váltottam. Az Újfordításra. Amióta üldöz a Szó. Mindent kicseréltem, az énekeskönyvemet is.

Jánosevangéliumanyolcadikrészelsővers, második és tovább, a tizenegyedikig. Jézus kimegy az Olajfák hegyére, és vissza, a templomba, sokan hozzásereglenek, ki tudja, hányan, leginkább az Írástudók. Egy nő is pont oda, nem magától, a nőt odatuszkolják, egy nagy kört alakítanak, és a nőt bele, a közepébe, a nő előbb áll, utána ül, végül guggol és kuporog.

Az Úr és Józsi bácsi. Szegény.

Én folytatom az olvasást, pedig belebeszélnek. A farizeusok beborítják a fejüket, jujj, ez a testté lett bűn, egy házasságtörő nő, kilátszik mindene, a bőre, a melle, testté lett a bűnabűnabűnabűn. Ormótlan, бүdös test. Jó messze van, szerencsére, mondják a farizeusok, a bűn mindig nagyon messze. És így is marad, mert beállt közük az idő. Az időből különbség lesz, ebből távolság. A házasságtörő nő nagyon messze van. Parázna, mondja Rebi.

Nincs összekötő út, nincs híd, semmi, amin járni lehet. Bűn és farizeusok soha nem futnak egymásba. Parázna nő, mondja Rebi, nem házasságtörő. Most a lábamnál kuporog, a szószék szőnyegén, hol van Jézus?, kérdezi, Jézus hol, a parázna nő mellett, vagy a farizeusoknál, nem értem, hogyhol hol van, hát hol áll?, ezt akarja kérdezni, Jézus hol áll, én magabiztos leszek, mert tudom, hogy erre nincs válasz.

Erről nem ír Jánosevangéliuma, mondom.

De azt sem írja, hogy kuporog, a parázna nő, azt sem írja, és Rebi hangja kicsit ellenségessé válik.

Te kuporogtál, mindent láttam, te vagy az, mondja a lábamnál.

Mi lesz velem, mindjárt tíz óra, megsimogatom Jánosevangéliumát, most Józsi bácsira kellene néznom, nem Rebire.

Hol állt Jézus?, kérdezi Rebi.

Nincs válasz, mindenki azt gondolja, amit éppen akar, hogy Jézus mellett vagy közel vagy távol.

Akkor mindenki úgy olvas, ahogy akar, kiáltozik Rebi.

Én nem bírom tovább, ilyen szórszálhasogatás egy szószéken, ilyen nincs nálunk, ilyen csak a Tórában, a Talmudban, mit tudom én, még a baptistáknál sem, ez színtiszta kötekedés, teljesen mindegy, hol van ez a nő. Parázna vagy házasságtörő.

A házasságtörő nőt Jézus elé lökik, a kövekhez, a kövekből hamar vér és vizelet lesz.

Mit mondasz, te mit mondasz?, kérdezik Jézust.

Mindenki mocskos mutatójja rátapad, temitmondasz.

Jézus semmit, ez furcsa, ez, hogy nem tudja. Hát szagoljon bele a hüvelyébe.

Szagolj bele, és érzed.

És azt mondod, hogy nem tudod.

Beleszagoltak, mondja Rebi. A férfiak mocskos állatok.

A nő köldöke világít, mindenki látja, Jézusnak sem tetszik az egész.

Honnan tudom, hogy nem tetszik?, kérdezi Rebi, ezt nem írja Jánosevangéliuma, csak összevissza turkálók a mondatokban, Jánosevangéliumában is, nézzem meg, a pont mellett üres, két szó között is üres, nincs semmi, a semmi van, a pont és mondat között is, csak az van.

Ne töltssem ki saját szavaimmal.

Jézus a homokba hajol, az ujjával ír, mit ír szmit ír, mondják.

Nem mondják, mondja Rebi.

Nem.
Valamitakarsz, mondják, úgyis megtudjuk.
Nem mondják, mondja Rebi.

Az vessen, aki közületek, követ az, büntelen az, közületek aki, aki elő-
ször, követ, először, büntelen először, vessen aki, az büntelen, közületek kö-
vet, az vessen, vessen rá, az.

Aki, büntelen, közületek, az, vessen, rá, először, követ.

Igen, mondja Józsihácsi.

4. BEVEZETÉS A VALÓSÁGOS VILÁGVÉGÉBE

a templomban

Józsihácsi és Rebi egyszerre mondják, aki büntelen közületek, az ves-
sen rá először követ, mondjam utánuk, buzdítanak, utána egyszerre éne-
kelnek, aki büntelen közületek, az vessen rá először követ, ha nem éneke-
lek, legalább mondjam. De ne ezeket a vakkantásokat.

Nem tudom mondani.

az Úr:

A kórusnak diktálok, a kórust hallgasd.

Rebi és Józsihácsi kórust alkotnak, egymás kezét fogják, állnak.
Rebi soha nem tudott énekelni.

Kórus, énekelve:

Nem vagyok a te Igédben.

A Bibliám a földre repül, Jánosevangéliumán egy női cipőtalp, nyom.
Zúgás, szélfúvás, magas páratartalom.
Az egész templomban, leginkább itt, a szószéken.

Kórus, énekelve:

Kiszorítottál.

Kiszakadnak a Biblia lapjai, legelőbb a Tizenhetedikzsolttár, utána a
Jánosevangéliuma, és minden.

A Hatvanhat Könyv szétszóródik.

Kórus, énekelve:

Süket vagy.

Vak.

Hisztis vagy.

A szád használhatatlan.

A nyelved csak betűket, semmi mást.

Szivárványszínű nedvek borítanak, a bőrömön és minden nyílásomon keresztül kifelé zubog a lélek.

Fekete kiskosztümben égek el, a kosztümöm égnek áll.

És a levegőbe olvad.

A kórus kék, piros és spenótzöld színekben pompázik, a repülő biblia-
lapok befeketednek.

Kórus, énekelve:

És még azt akarom mondani, hogy abba költözöm, akibe akarok.

A templom zúg.

Kórus, énekelve:

Rebibe és Józsi bácsiba akarok.

Az Ige még nem Szó.

Ritkán, még ritkábban.

A templom még jobban zúg.

kórus, énekelve:

A Szó én, a Szentlélek is.

Szószószószószószószószószószószószószószószószószó o
mondanám.

kórus, énekelve:

Útálom a becsukott lelket.

Tojik a Szóra.

Nem ezt akartam.

Na.

A szószék olvad, az Úrasztala emelkedik, a kórus trillázik.

Kórus, énekelve:

Beszélhetsz kicsit, megintkicsit.

Mit is mondjak, mit kiáltsak, vagy mit beszéljek

Holnap piláteszes napom van, anyámat sokat bántottam, kilenc évig egyetemre jártam.

Ezek jutnak eszembe. A szerveim önálló életre kelnek, nyelv, zúza, ez a kettő éktelenkedik. Kinóttak belőlem.

Bocsáss meg. Bocsáss meg, ezt akarom, mondani akarom. Nem tudok beszélni, mondom.

Kórus, énekelve:

Világvége, mindjárt.

Szabad búcsúzkodni.

A kórus felbomlik, Józsi bácsi és Rebi futnak, fejük fölött fényességes szél.

Külön menekülnek, az ajtón ki, a bokrokhoz. Nem félnek, várnak rám. Lebotorkálok.

A szószékkorona hajszálvékony dróton lóg, elkámpicsorodott az egész templom.

a templom előtt

Gyere a bokrokhoz, kiáltozik Rebi, és én gyorsan a bokrokhoz, de Józsi bácsi sehol.

Mit keresek itt meztelenül?, hisztizik Rebi, vegyek magamra valamit, hát hallottam, hogy világvége.

Józsi bácsi hol van?, kérdezem, engem ez érdekel, hol van Józsi bácsi, a harmadik bokor mögött, ott van, suttogja Rebi, miért suttogsz, ne suttogj, te is hallod, zümmögés, szélvész és biciklinyikorgás, hogy hallhatnám a suttogásodat, a harmadik bokor mögött van, mondja Rebi, de most sem hangosan, a szájából kört és oválist formál, mint a színészek, nem mondhatom hangosabban, mondja, én rosszat sejtek, a harmadik bokornál egy bicikli, nem a Józsi bácsié, odasurranok, és a harmadik és negyedik bokor között átmegyek.

Ott van Józsihácsi, a fűben hasal és zokog, én megijedek, szeretem Józsihácsit, mellé kuporodom, és simogatom a fülét, mi a baj, de nincs baj, semmibaj, csak örömeben zokog, nagynagyörömeben, mert Bözsikenéni várja már, de honnan tudja, kérdzem, az Úrszavától tudja, Bözsikenéni hét éve az Úr jobbjánál, ott várja, most ment el az Úr, érzem a szagát, kérdzi, milyen szagot, hát az Úr szagát, valamit érzek, mondom.

Friss ciprus, ugye, érzem, milyen jó, faggat Józsihácsi, az Úr olyan, mint a friss ciprus, citrus, mondom. Citrus.

Igen, mondja, friss citrus, és tovább zokog, én a parfümömet érzem, de nem mondom Józsihácsinak, szégyellem, hogy nem érzem az Úr szagát.

És még mit tud?, faggatom, csak ennyit tud, Bözsike néni várja már, és búcsúzzál a fiától, mert indulni kell, még ezt mondta. Mert vár Bözsike.

És nincs világvége?, kérdzem, de az van, világvége van, akkor miért kell búcsúzkodni, a fiától miért kell, azt nem tudja Józsihácsi, lehet, hogy ilyen a beosztás, mert nem ugyanazon az úton jártak ők ketten. És minden út máshová vezet.

Rebi is odakerül, és hozzánk guggol, mellénk, Józsihácsi baljára.

Mondta már, hogy vegyek magamra valamit, hát nem megmondta, persze hogy mondta, de honnan, ha átmehetnék a parókiára, akár ki is csíphetném magam.

De nincs erre idő, világvége van.

Hát mégis világvége van?, kérdzi Rebi, az van, ragyog Józsihácsi, világvége, és világvégén mennyi idő van?, kérdzi Rebi, kisajátítja a beszélgetést, pedig nekem is sok kérdésem lenne, azt nem mondta, mondja Józsihácsi, ki nem mondta, az Úrszava nem mondta, Józsihácsi lehajol, és megvakarja a talpát, ha kérhet rá, segítsünk kicsit, a talpa, hasa, háta, mindene viszket.

Mi segítünk, mindenhol vakargatjuk, végre, mondja Józsihácsi, végre itt van, Rebi arca is sugárzik, végre egy férfi, aki nem mocskos állat, milyen a világvége?, kérdzi, milyen?, kérdzem én is, pont olyan, mint az Igében, mondja Józsihácsi, de az Ige még nem a Szó, mondom, de, mondja Józsihácsi, az pont az. A kettő egybeesik. Ha az ember nem mások véleményével szarakodik.

Hogy jön ez ide?, kérdzem, mi köze a szarakodásnak a Szóhoz, Igéhez, ezekhez az égi dolgokhoz.

Minden, mondja Józsihácsi, ha jön a Szó, az ember nem néz semmit, csak megnyitja a száját, fülét, orrát, hogy mindenhol áramoljék befelé, a test közepébe.

De maga, drága, összeszorította a fogát, és nem engedte be, mondja Józsi bácsi, Drágajózsi bácsi, hát azt mondta, hogy jól csinálom, zokogok, hát szó szerint ezt mondta.

Józsi bácsi nagyot kacsint, mert tudta, hogy előbb-utóbb megnyitom a szívemet, látta rajtam.

Csak jött ez a világvége.

Biztos, hogy Szó?, kérdezem, nem inkább valami más, Lélek, például.

Így is mondhatjuk. De úgy is. Édesmindegy.

Felállok, Józsi bácsi leveti a sötétbarna kabátját, és rám borítja, látja, hogy valósággal didergek, kabátra többé nem lesz szüksége, mondja.

Rebivel bal felé indulunk, a negyedik és ötödik bokor között visszabújunk a templom elé, Józsi bácsi is, és onnan jobb felé tart, a fiához.

Józsi bácsi csókot küld nekünk.

Elveszem a biciklit, fogalmam sincs, kié, nem Józsi bácsié.

Biciklivel gyorsabban haladok, mondom Rebinek, de induljunk együtt, kérlek, hát nővérek vagyunk, miért indulnánk együtt?, kérdezem, miért, mi egyáltalán nem hasonlítunk, én barna vagyok, te szőke, és születésünktől csak távolodunk.

Láttalak, mondja Rebi, jól tudom, hogy ki vagy, mi egyáltalán nem hasonlítunk. Parázna vagy.

Te ezzel foglalkozol, éppen most?, kérdezem, most nincs erre idő.

Meglátom, hogy lesz, mondja, erre lesz, Drágajóistenem, megfutamodom, igaza lehet Rebinek, futok körbe-körbe, Rebi körül, induljunk anyához, sziszeg Rebi, én hozzá is egyedül, mondom, ezek most ilyen idők.

Ezek nem idők, hát nem látom, éppen ez az, éppen most esünk ki belőle, tessék, miből esünk ki, az időből, mondja.

Akkor együtt vagy külön?, kérdezi, külön, mondom, külön, átölelem és lehajolok, a lábát is átölelem, és megcsókolom a két térdét.

Megyek, mondom, és a lábamat áteszem a biciklin. De azonnal vissza. Nincs rajtam bugyi, így nem lehet biciklizni.

Az miért olyan nagy baj, hogy nincs bugyid?, kérdezi Rebi.

Hát nagyon vág, így nem tudok, mondom, te sem tudnál.

Látom, hogy Rebi cipőstől kibújik a bugyijából, és felém nyújtja, menjek már, ha annyira sietős, átveszem, a bugyi piros, én soha nem hordok piros bugyit, én mindig feketét, de magamra erőltetem, kicsit bevág, nagyon bevág, mert Rebi csinosabb, XS-es.

A biciklit felállítom, és visszatülök.

Hová mész?, kérdezi Rebi, ő anyánkhoz.

Mondtad már, Karolához.

Elöttem, mögöttem, balraésjobbra erős biciklinyikorgás, start utáni túrdöfransz hang, pedig suhogó egyedül vagyok az utcán. A szél biciklistől felemel, kövek pattognak a küllőkön, visszanézek, miafene, és Rebi az, az utcáról minden követ összeszedett, és dobál, paráznánő, paráznánő, visítózik. Karola háza felé röpít a szél, a biblialapok pici darabokban a fejem körül lebegnek, és végül beborítanak, egészen. És rám ragadnak. Nekem lázam van.

Karola kapucsengője nem működik, az utcalámpák égnek, pedig dél előtt van, tizenegy óra. Dörömbölök a kapun, semmi, kiabálok dörömbölök, nekem be kell mennem, Karolához, a kapu zárva, kiabálok, Karola, Karola, gyereki.

És cseng a mobiltelefonom, Karola az. Mit akarok, mit cirkuszolok itt a kapunál.

Bocsánatot kérni, ne tedd le, Karola, kérlek szépen, ne csukd le. Karola.

KarolaKarolaKarola, nem tudtam még, milyen, nem tudtam még, nem tudtam még, addig nem tudtam, még nem, nem tudtam még semmit erről, még nem voltam szerelmes, addig soha, hogy milyen, hogy semmimás, senkimás, égszégysz, nem égsz el.

Te voltál nekem az első, Karola.

Itt a világvége, csak te bocsáss meg nekem.

A középső ablakban előbukkan Karola feje, kinyitja az ablakot.

Elment, mondja a telefonba. Valamennyire telefon nélkül is hallanám.

Megbocsátasz?, kérdezem.

Ha igen, érintsd meg a bal mutatóujjaddal az orrod hegyét, én is telefonba mondom.

Karola semmit nem mutat, és egyáltalán nem mozog.

Elment, két hónapja, mondja.

Tudom, mondom.

Nem szerettem, mondja.

Elveszítettem az eszemet, Karola, megbolondultam a fájdalomtól, és a gonosz belém költözött. Az asztalfőn ültem és mondtam, hogy itt ülünk, egy körben, lassan, nyugodtan beszéltem, itt ülünk, az asztalnál, egy nagy körben, mintha testvérek volnánk, mintha nővérek, tizenegyen, az ország legfiatalabb nőszövetsége, mind harminc alattiak, hívó keresztyén nők.

Tudom, mondta Karola, ne folytasd.

Tizenketten voltunk, de a tizenkettedik hiányzik, mondtam. A tizenkettedik elárulta az Urat, egy közülünk elárulta, és mindenki bólogatott, elárulta az Urat, pedig mintha testvérek, mintha nővérek volnánk mind, és mégsem.

Most tizenegyen vagyunk

Tudom, mondta Karola, ne folytasd, már elmondták.

Karola két urat szolgál, mondtam nekik. Fekete kosztümben és fekete cipőben voltam.

És mi tizenegyen kiközösítettünk téged, Karola.

Mögöttem tehénbögés, hátranézek, tényleg téhén.

De nincs itt téhén, mióta ebben a gyülekezetben vagyok, biztos.

Nincs, mondja Karola. Nincs itt téhén.

Bal ujjbegyével megérinti az orrát.

De most minden más, suttogja a telefonba Karola. Mitől más?, kérdezem. Hát szagolj a levegőbe, mondja, ez a Szentlélek vihara.

Várjak kicsit, és én várok, elég sokat várok, és Karola megjelenik az ablakban, és felmutat egy bugyit, a feketét, amit Karácsonyra vettem neki. Az ablakot becsukja, most nem látjuk egymást, fogalmam sincs, mit csinál, azt hiszem, kuncog és könnyezik. Karola ilyen. Tovább beszélünk.

Erősödik a tehénbögés, a biciklinyikorgás is, a szél nagyon söpör, és Józsi-bácsi kabátját lekapja rólam. Rebi bugyijában vagyok, de senki nem lát, csak Karola kuncog a telefonban, hirtelen hangosabban, és tovább könnyezik. Mert fulladozni kezd. Mert látja, hogy piros.

A téhén hozzám jön, és megnyalja a mellbimbómat.

az Úr befejezi:

Jóéjszakát, szépálmokat, angyalkákattündéréket mindenkinek.

A biciklit hagyd itt.

Lehasalok Karola kapujához, nem megyek sehová, hogyhogy jóéjszakát, még csak szintedél, féltizenkettő.

az Úr mégis befejezi:

Drágadrága, mindjárt este van.

A biciklit hagyd Karolánál. Az övé.